

Islam och tankens frihet

Under en diskussion sade en man till mig:

"Du är inte liberal."

"Varför?" frågade jag honom.

"Tror du på Allahs existens?", sade han.

"Ja, det gör jag."

"Ber och fastar du för Hans skull?"

"Det gör jag."

"Då är du inte liberal."

Då frågade jag honom:

"Hur kan du säga att jag inte är en fritänkare?."

"Därför att du tror på nonsens som inte har någon existens alls", sade han till mig.

"Och du? Vad tror du och dina själsfränder på? Vad tror ni det var som skapade universum och livet?", frågade jag honom.

"Naturen!"

"Men vad är naturen?"

"Den är den hemliga kraft som inte har några gränser men har manifestationer som kan förnimmas av sinneorganen", svarade han.

Vid detta sade jag:

"Av detta ditt uttalande förstår jag att du vill hindra mig från att tro på en okänd kraft därför att du vill ha mig att tro på en annan lika okänd kraft. Men frågan är: varför skulle jag förneka Allah till förmån för en annan lika okänd men falsk gud, särskilt som jag finner frid, lugn och välbefinnande hos den ena medan den falske Naturens gud varken svarar på mina rop eller vederkvicker mig?"

Detta är i korthet fallet med de progressiva som talar om tankens frihet. För dem är tankens frihet synonymt med friheten att förneka sin egen Gud. Detta är emellertid inte tankefrihet utan frihet till ateism. Utgående från dessa förutsättningar anklagar de Islam för att begränsa tankens frihet helt enkelt därför att den förbjuder ateism. Men frågan är: "Är tankefrihet och frihet till ateism samma sak, och är verkligen ateism en nödvändig förutsättning för tankefrihet? Missledda av den europeiska liberalismens historia förbiser de det faktum att om vissa lokala omständigheter nödvändiggjorde ateismens spridning i Europa, så betyder inte det att samma sak måste hända överallt i världen.

Den är ingen tvekan om att den bild av kristendom som kyrkan i Europa gav med sitt undertryckande av vetenskapen, sin tortyr av vetenskapsmännen och sitt sätt att i Guds namn sprida ut lögn och övertro, drev Europas fritänkare till ateism. Europas intellektuella hade att välja mellan två oförenliga inställningar: den naturliga tron på Allah eller tron på teoretiska och praktiska fakta.

De europeiska intellektuella fann i naturen en partiell flykt från dilemmat. Så de sade till kyrkan: "Ta tillbaka er Gud i vars namn ni förslavar oss, tvingar på oss betungande krav och utsätter oss för tyrannisk diktatur och vidskepelse. Er Gud vill ha oss att leva munkars och eremiters asketiska liv - vi vägrar att anta er inbjudan. Vi skaffar oss därför en ny gud som har den flesta av den första gudens egenskaper, men man inte har någon kyrka som förslavar oss; inte heller tvinga den på oss några moraliska, inte intellektuella eller materiella förpliktelser som en gud gör."

Men i Islam finns inte några sådana saker som kan driva människor till ateism. Det finns inget dilemma som förbryllar sinnet. Det finns bara En Gud; Han har skapat alla varelser och alla ska återvända till Honom. Det är en enkel och tydlig uppfattning som till och med naturalisterna och ateisterna måste finna det svårt att avvisa eller betvivla.

I Islam finns inga kyrkans män sådana som de europeiska kyrkorna hade. Religionen tillhör alla och varje muslim har rätt att dra nytta av den så mycket som hans naturliga, andliga och intellektuella utrustning tillåter. Alla människor är jämlikar och de behandlas som de förtjänar i ljuset av deras livsgärningar. De mest hedervärda av alla människor är de som fruktar Allah, vare sig de är ingenjörer, lärare, arbetare eller hantverkare. Men religionen är inte en av alla dessa sysselsättningar. Det finns inga professionella kyrkomen i Islam - den islamiska gudsdyrkan efterlevs utan inblandning från någon kyrkas man. Men det är nödvändigt att en del människor specialiserar på islamisk juridik och konstitutionell lag åtnjuter, är inte högre än den status som deras motsvarigheter i andra länder har. De är inte berättigade till någon makt eller klassprestige över folket. De är enbart lagtolkare och rådgivare till staten. Det ska påpekas här att Al-Azhar är ett teologiskt institut men de har inte, som kyrkomännen i Europa hade, makt att bränna eller tortera människor. Allt Al-Azhar har befogenhet att göra är att ifrågasätta eller kritisera en individs religionsförståelse. Men å andra sidan kan vem som helst utifrån också ifrågasätta och kritisera Al-

Azhars religionsförståelse, ty ingen individ eller klass har monopol på Islam. Bara de personer betraktas som auktoriteter i religionsfrågor som, i ljuset av sin djupa instinkt i religionen, tillkämpar den i det praktiska livet; oavsett deras egna yrken.

När de islamiska reglerna är etablerade kommer "Ulama" (islamiska lärda) inte automatiskt att bli guvernörer, ministrar eller departementschefer. Den enda skillnaden är att styrelseskicket kommer att baseras på den islamiska Sharia (lagen) – Allahs lag. Ingenjörerna kommer att fortsätta arbeta med sin maskinteknik, läkarna kommer att vara ansvariga för sjukvården, ekonomerna kommer att fortsätta styra samhällsekonomin, med den skillnaden att de får sina riktlinjer utslutande från den islamiska ekonomin.

Historien vittnar om att varken den islamiska tron eller dess styrelseskick någonsin råkade i konflikt med vetenskapen eller tillämpningen av vetenskapens teorier. Inget vetenskapligt faktum. Sann vetenskap är inte i konflikt med den islamiska tron att Allah skapade allting. Islam uppfordrar människorna att studera rymden och jorden och att meditera över deras skapelse - allt för att de ska upptäcka Allahs existens. Det ska erinras om att många västerländska vetenskapsmän som från början inte trodde på en Gud, genom sina vetenskapliga forskningar kommit att upptäcka Hans existens.

Det finns ingenting i Islam som skulle kunna driva människor till ateism. Ateismens förespråkare i orienten är inget annat än blinda efterföljare till sina tidigare kolonialherrar. De vill ha frihet att angripa tron och alla slag av gudsdyrkan samt friheten att uppmana människor att överge sin religion. Men varför vill de ha en sådan frihet? I Europa sökte människorna angripa religionen för att kunna frigöra sina sinnen från vidskepelse och för att rädda sig undan förtryck och tyranni. Men om den islamiska tron redan ger dem all den frihet de behöver och ropar efter – varför ska de då angripa den? Sanningen är att dessa så kallade liberaler inte är intresserade av tankens frihet utan är mer intresserade av att sprida moralisk korruption och okontrollerad sexuell anarki. De använder "tankens frihet" som en mask för att dölja sina simpla motiv. Den är inget annat än ett kamouflage i deras otäcka krig mot religion och moral. De är emot Islam inte därför att den begränsar tankefriheten utan enbart på grund av att den står för mänsklighetens frigörelse från de låga passionernas dominans.

De som försvarar "fritt tänkande" hävdar att det islamiska regelsystemet är diktatoriskt eftersom det ger staten vidsträckt befogenheter. Det värsta är, säger de, att staten åtnjuter enorm makt och auktoritet i religionens namn; och religionen har en mycket stor dragningskraft på folket. Därför underkastar sig människorna blint dess tyranniska styre. På detta sätt, avslutar de, leder dessa vidsträckta befogenheter till diktatur och de vanliga människorna bli slavar utan rätt att tänka självständigt. Tankens frihet har då för alltid gått förlorad. Ingen vågar längre trotsa de styrande och de som gör det anklagas för revolt mot religionen och Allah.

Dessa falska anklagelser tillbakavisas bäst genom att referera till bl.a. den här versen ur Koranen: *"och att, när ni dömer mellan människor, döma rättvist."* (sura 4:5 🙄)

Abu Bakr, den förste kalifen, sade: "Lyd mig så länge jag lyder Allah och Hans Profet. Men om jag trotsar Allah eller Hans Profet har jag inte längre rätt till er lydnad".

Och Omar sade i det hand vände sig till muslimerna: "Tillrättvisa mig om ni upptäcker någon ohederlighet hos mig". En av åhörarna genmälde: "Vid Allah den Allsmäktige; om vi hade funnit någon ohederlighet hos dig hade vi förvisso tillrättvisat dig med våra svärd".

Det är sant att förtryck och tyranni har regerat i religionens namn. Det är också sant att sådant förtryck fortfarande råder i en del länder. Men är religionen den enda mask som använts och används av diktaturer? Styrde Hitler i religionens namn? Och det erkänns nu till och med i Ryssland att Stalin var en tyrann och diktator som regerade över en polisstat. Men regerade Stalin i namn av religionen? Härskade och härskar alla tyranner och diktatorer, inklusive Mao Tse-tung, Franco, Chiang Kai-shek i nationalist Kina, i religionens namn? Det är ingen tvekan om att det tjugonde århundradet, som har gjort sig av med den religiösa dominansen, har bevittnat de mest monstruösa diktaturer som duperar mänskligheten med attraktiva benämningar som inte är mindre heliga än religionen.

Ingen försvarar diktatur; ingen människa med fritt intellekt och medvetenhet skulle försvara den. Men varje ädel princip kan utnyttjas och användas som en mask för att dölja personliga ambitioner. Den franska revolutionen bevittnade de mest avskyvärda brott, och de begicks i frihetens namn. Men

detta ska inte tas som ett förespråkande för att kämpa emot frihet. Hundratals oskyldiga människor har fängslats, torterats och mördats i konstitutionens namn. Ska då alla konstitutioner avskaffas? Förtryck och tyranni är i religionens namn förhärskande i vissa länder. Ska vi därför överge alla religioner? Det skulle vara rätt att överge religionen om den i sig själv försvarade förtryck och orättvisa. Detta kan inte sägas om Islam, som upprättade de mest högtstående exempel på sann rättvisa och jämlikhet inte bara bland muslimerna själva utan också mellan muslimerna och deras farliga fiender.

Tyranni bekämpas bäst genom att lära människorna tro på Allah och att respektera friheten, viken ska försvaras och vaktas av religionen. Sådana upplysta människor tillåter inte den styrande att begå orättvisor utan håller honom inom gränserna för hans lagliga makt. Jag tror inte att något system någonsin har syftat så mycket till att etablera som Islam har gjort. Islam gjorde det till en plikt för folket att tillrättvisa den styrande om denne handlar fel. Profeten sade: "Den som bevittnar en synd ska rätta den". Han sade också: "Ett ord av rättvisa yttrat inför en orättvis härskare är den största jihad (heligt krig)." Det var utifrån dessa principer folket revolterade mot Othman, den tredje kalifen, när de trodde att han hade avvikit från den rätta vägen, även om revolten i sig själv åstadkom ett ännu större avsteg.

Avslutningsvis vill vi ge ett litet råd till dessa "progressiva fritänkare". Den sanna vägen till frihet är inte att överge religionen utan att ge människorna den revolutionära anda som hatar orättvisan och tillrättalägger det orättfärdiga. Denna anda är i grunden det islamiska folkets anda.

Källa: MISSFÖRSTÅND OM ISLAM (s. 295-304) , MUHAMMED KUTUB
www.islam-svarar.se